

Okunnighet förklarad

Sammanfattningsvis följer nedan ① en redogörelse för innehållet av recensionerna av Ulf B Anderssons bok *Tuzla - förnuftets oas* (Rämmel zine nr 3/98) och Noam Chomsky *Historia och minne och Högern och välfärden* (Rämmel zine nr 4/99), Ronny Stanserts vanföreställningar i hans recensioner av dem (Syndikalisterna nr 4 och 5-6/99) och att Stansert hade fel i allt han skrev, förutom i citaten. Således, för de som läst recensionerna följer inget nytt. De behöver alltså inte läsa denna nedan följande text.

Det är vid vissa tillfällen mycket lustigt då ens texter tas upp. Skribenter som på förhand gett sig den på att de ska gå hårt tillväga, och sedan upptäcker att det inte var så lätt, har en konstig förmåga att lösa detta dilemma med att vanställa texten för kritik, aldrig visa någon helhetsbild, utan bara koncentrera sig på vissa utvalda bitar, och till slut, givetvis, att förlöjliga. Ronny Stansert, ständigt krönikör på Syndikalisterna, är en av dessa. Eftersom Stansert tillhör SAC-eliten, dessutom Stockholms LS, och de gillar sedan länge inte undertecknad, eller några andra som opponerar sig mot deras stockholmskoncentrerade svägerpolitik, var det bara fråga om tid innan Stansert skulle bära sig åt på det här viset även mot mig.

Stansert skrev i Syndikalisterna nr 5-6/99 att min recension av Anderssons bok *Tuzla - förnuftets oas* var "svamlig, osaklig och ointressant". Om den var "svamlig" eller "ointressant" är endast åsikter. Jag menar, det som vissa finner intressant/strukturerat, finner andra ointressant/svamligt. "Osaklighet" har dock en mer objektiv grund. Vad skriver då Stansert om denna min "osaklighet"? Inget. Han förklarar givetvis inte heller sina övriga åsikter. (Så det är bara att tro eller inte tro på honom.) Sedan sammanfattar Stansert recensionen med att jag

② "kallade Andersson för borgerlig och anklagade honom för att inte inse kapitalismens betydelse för krigets utveckling i Bosnien." Det är sant att jag kallade Andersson för en borgerlig skribent, men det gjorde jag efter att först visat på vilket sätt det var så. Att Andersson sedan inte insåg "kapitalismens betydelse", vilket är en av Stanserts mycket konstiga tolkningar, bygger ju just på detta. På Stansert verkar det som om jag skulle vara/ha skrivit som honom, inte byggt upp mina slutsatser med resonemang, vilket jag givetvis har gjort. Att inte förstå detta beror antingen på oförmåga eller illvilja. I Stanserts fall förmodligen både och.

Sammanfattning av kritiken mot Anderssons bok

1. Anderssons text utgår från ett idealistiskt perspektiv, där kriget i Bosnien grundades på religiösa och etniska konflikter. Inte materiella. Jag skrev: "Trots att Andersson vid ett antal tillfällen i boken förnekar att det var ett etniskt eller religiöst krig finns det bara [tre] ställen där han antyder att det inte skulle vara så. [citat från Anderssons bok] På två andra ställen finns sekundära orsaker nämnda (en upprepas)." Det som är, är alltså inte vad som det hävdas vara, utan vad som konkret kommer i uttryck. Andersson har bevisligen en annan åsikt om sin text än vad texten själv ger för handen. Ännu tydligare, för Stansert och SAC-eliten, Andersson nämner bara materiella orsaker på sex ställen (tre primära, två sekundära, och en upprepning av de senast nämnda) på 217 sidor. De sex tillfällena bildar sammanlagt 20 meningar. Det finns (runt) 39 meningar per sida, $39 \times 217 \text{ sidor} = 8463$ meningar (i runda tal). Alltså, endast 20 av 8463 meningar anger en materiell grund för konflikten, 0,2 %. Resten, 8263 meningar, 99,8 %, anger det religiösa och etniska perspektivet. Detta är bevisningen av kritiken Stansert inte fann/valde att inte ta med. Det idealistiska perspektivet i Anderssons text, den etniska och religiösa

konflikten som genom historien bildar både begreppsapparat (termer som muslim etc.) och bakgrund (de olika etniska gruppernas agerande), är således fastslagen - mot Anderssons nekande, och Stanserts erkännande.

2. Anderssons text grundas på ett medelklassperspektiv. "Andersson bygger till stor del upp sin bok på samtal. Vilka är det då Andersson samtalar med/intervjuar, vilka är det som Andersson låter komma till tals? Jo, till övervägande majoritet chef-redaktörer, barägare och liknande. Medel- och överklass alltså. (37 över- och medelklass, 8 svenska biståndsarbetare, 6 soldater varav 5 var bosnier.) Faktumet att de som kan kallas arbetare alla var biståndsarbetare, och i Bosnien utlänningar, ger en klar anvisning ur vilket perspektiv historien är beskriven."

Slutsatser av kritiken mot Anderssons bok

Slutraderna av recensionen lyder: "Anderssons bok är ett bra exempel på borgerlig, idealistisk historieskrivning - att bara se till ytan av det hela, och därmed endast attackera symtomen (biståndsarbete) och inte gå till botten med det. Bakom denna historieskrivning ligger bekvämlighet (det blir lite svårare att söka de underliggande orsakerna) eller en vek förståelse (att helt enkelt inte vara mogen uppgiften). Vilket är förutsättningen för en karriär i det borgerliga samhället. Och det har Andersson uppnått.

Ännu en meningslös bok om ett meningslöst krig."

Vad jag menar är givetvis att krigsstillestånd inte är nog. Trots att det ytligt sett kan verka vara på det viset. Istället menar jag på, ur mitt historiematerialistiska perspektiv att se på saken (det motsatta från det idealistiska), att krig är utslag för det materiella förhållandet, och bara är den yttersta, extrema formen att lösa konflikter i ett klassamhälle. Ur det borgerliga perspektivet, det idealistiska, Anderssons, ses det inte på detta vis. För om det skulle, skulle det